

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Dziergawka

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie M. R.

skazanego z czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 16 lipca 2024 r.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienia postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 24 czerwca 2008 r., sygn. II AKa 67/08

1. wniosek oddala;
2. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

Anna Dziergawka Małgorzata Bednarek Ryszard Witkowski

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z 13 czerwca 2007 r. o sygn. akt III K 154/06 uznał w pkt. LXVII M. R. winnym tego, że w październiku 2003 roku w Ś., w woj. [...], wbrew przepisom określonym w art. 33-35 i 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczne ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości 500 gramów o wartości 6.000 złotych, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. nr 179,

poz.1485) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu wyrokiem z 24 sierpnia 2008 r., sygn. II AKa 67/08, utrzymał w mocy m.in. ww. pkt wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy. Orzeczenie w tym zakresie nie zostało wzruszone i jest ono prawomocne, było natomiast przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w wyniku wywiezionej przez obrońcę skazanego kasacji (wyrok z 14 czerwca 2010 r., sygn. V KK 122/09).

Pismem z 13 marca 2024 r. obrońca skazanego M. R. wniosła o wznowienie postępowania zakończonego ww. prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu dot. rozstrzygnięcia odpowiedzialności karnej za czyn opisany w pkt. LXXVII wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z 13 czerwca 2007 r., sygn. III K 154/06, wnosząc o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu i przekazanie sprawy w zakresie objętym wnioskiem do ponownego rozpoznania temuż sądowi. Podstawą wniosku jest art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. tj. pojawienie się nowych, nieznanych wcześniej dowodów świadczących o tym, że skazany nie popełnił przestępstwa. Nowymi dowodami mają być depozycje świadka koronnego przytoczone przez wnioskodawcę, które złożone zostały w innym postępowaniu, a z których wynika, że skazany nie popełnił czynu w efekcie mu przypisanego.

W odpowiedzi na wniosek prokurator wniósł o oddalenie wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania oparty na wskazanej podstawie (nowe dowody) może okazać się skuteczny jedynie w sytuacji, gdy wykazane w nim zostanie, że po wydaniu prawomocnego wyroku ujawnią się nowe fakty lub dowody, które wskazują na to, iż określoną osobę skazano, choć nie dopuściła się ona w ogóle czynu albo jej czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Nie może budzić wątpliwości, że nie jest w tej mierze wystarczające dla zakładanego przez autora wniosku rezultatu w postaci wznowienia postępowania zgłoszenie w takiej nadzwyczajnej skardze jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia. Tylko bowiem wtedy, gdy owe nowe fakty lub

dowody w sposób realny wskazują, że zachodzi wysokie, a nie jakiegokolwiek prawdopodobieństwo, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia poprzednio wydanego, ten nadzwyczajny środek zaskarżenia może zostać uwzględniony.

Innymi słowy, dla pozytywnego rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku o wznowienie niezbędne staje się wykazanie spełnienia kumulatywnie dwóch przesłanek - proponowany dowód musi mieć cechy dowodu nowego, tj. nieznanego wcześniej ani stronie, ani sądowi orzekającemu w sprawie, a jego treść ma wskazywać, że wysoce prawdopodobnym jest, iż po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego.

Wypada również przypomnieć, że w postępowaniu wznowieniowym niedopuszczalne jest ponowne analizowanie dowodów. Wniosek obrońcy skazanego oparty jest natomiast na przytoczonych z innego postępowania fragmentach zeznań świadków, z których nadto nie wynika, że dotyczą one skazanego M. R. a ponad wszelką wątpliwość nie można z ich treści wyprowadzić wprost wniosku, że skazany nie dopuścił się przypisanego mu w pkt LXVII wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy występkę. Świadkowie, których depozycje zostały przytoczone przez obrońcę skazanego, składali zeznania na etapie postępowania toczącego się przed sądem I instancji a ich depozycje były przedmiotem oceny w kontekście pozostałego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Trudno w tych okolicznościach uznać, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z dowodami wcześniej nieznanymi sądom obu instancji.

Z tych też względów wniosek obrońcy skazanego należało oddalić, a kosztami postępowania wznowieniowego obciążyć skazanego.

[J.J.]

[ms]